

Kerekes Márton.

Szétszárnyal a vészhir Máramarosban:
Az ország szélén már az orosz van.

Kerekes Márton fölveszi hát.
A negyvennyolcas tiszt ruhát.

Mit azóta, üzni belőle a molyt,
Büszkén kefélt, szeretve porolt.

Egyetlenegyszer minden évbe,
Szent István napján, magára véve.

Nyolcvannégy éves válla körül
Atilla feszül redőtlenül.

És mellén ott az ezüstös érem,
Hova Háromszékben, az uzoni téren,

Ahol első harcát harcolá,
Maga Gábor Áron tüzte rá.

„No kisbíró — mond — jöszte elő
És hadd pörögjön a dobverő!”

Van három zsandár, tiz obsitos,
Van husz paraszt, kaszát ki hoz.

A muszka csorda falunk közelébe —
Aki ember a gáton: elébe, elébe!”

És itt is, ott is a nép riad
S köréje gyűl a parányi had,

Mely a félrevert harangtul estig
Szomszéd falukból megnövekszik.

Hogy a templom előtt felállnak,
Száznyolcvan embert számol az agg:

Huszonhat kard és nyolc karabély,
Vasvilla, bárd, lócs a többinél.

Kerekes Márton elébök áll
S kardját kivonva, szalutál:

„Köszönöm jövéstek. Rajta hát —
Ellátjuk most a muszka baját!”

Elküld Szigetre, jöjjön onnét,
Segítő haddal gyorsan a honvéd.

S indulnak. Előttük az ős vadon
S mennek vigyázva, hallgatagon.

Mire kijutnak, szürkül a regg —
S im egy éren túl csapat közelg.

Kerekes Márton parancsot oszt:
„Átkelni ne hagyjuk az átkos oroszt!”

S hogy el volt lépve tulnan a part:
„Tüzet! kiáltott, s kard ki kard!”

S zugott, sivitott a levegő,
S füttyölt a golyó, repült a kő.

Sok muszka kuszik alá az érbe,
Feljutni a tulpart meredekére:

De lefordul az utrul, hogyha rutul
A vaslapát a fejére zudul.

... Két óra hosszat a kis csapat állt,
És védte, védte a szent határt.

Két század ellen két óra hosszat,
Sok jó magyar a földre roskadt,

S mire jött a segítő csapat,
Az az ér piros volt s megdagadt...

Kerekes Márton is, egy fa tövében,
Ottan feküdt, nagy tócsa vérben.

Ép kelt a nap, s odaküldte a fényt
Szép ősz fejére glóriaként.

Még hallá, hogy' kel vig riadal,
Még látta: — az ellen tovainal,

S oly vidám, kedves mosolya volt,
Midőn az orvos fölébe hajolt:

„Hejh, doktor uram! sose vesződjék!
Az én tudóm biz átállotték!”

Huszárlovam megabrakolva —
Megyünk a jó Isten elé, raportra!”

Radó Antal.